

Kezdődik az óra

BLACK

fekete szivárvány

RAINBOW

Szivárványok

1. rész

*fine
selection*

J. J. McAVOY

J. J. MCAVOY

BLACK

fekete szivárvány

RAINBOW

Szivárványok

1. rész

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

AJÁNLÁS

*Mindazoknak, akik önfelédten üvöltének, nevetnek, sírnak
és szeretnek – amikor felnövök, olyan akarok lenni, mint ti.*

ELSŐ RÉSZ

MÚLT & JELEN

ELSŐ FEJEZET

Jelen

Levi

Ez lesz életem legrosszabb hete. Annak kell lennie. Nincs semmi a világon, ami az elmúlt hetet felülmúlhatná. Találkoztam álmaim nőjével, és a város minden pontján megfektettem őt. Hogyan überelhetné ezt bármi is?

Égtem a vágytól, hogy felhívjam őt, vagy munka után beugorjak hozzá, csakhogy egyezséget kötöttünk: ez csak egy egyhetes kaland lesz. Megállapodtunk, hogy miután letelt a hét, elválnak az útjaink.

Miért kötöttünk ilyen rohadt hülye alkut?

Sóhajtva felfirkantottam a nevem a táblára a friss húsok számára. Mindig meglepődtem, hogy sokuknak egyáltalán sikerült leérettségizniük, és a tény, hogy felvették őket a Harvard jogi karára, elgondolkodtatott, hogy vajon kinek a pénztárcáját tömték ezért tele.

A legtöbb... Vagyis inkább *minden* joghallgató *El Diablóként* emlegetett, még azok is, akiknek sikerült átmenniük a vizsgáimon. Függetlenül attól, hogy mit gondoltak rólam, a diploma után szinte

mindegyikük a cégemhez jelentkezett. Ez arra engedett következtetni, hogy mazochisták... Jó tanáruk volt.

– Jöjjenek be, és üljenek le! – közöltem velük, ahogy bevonultak.

Miközben feljegyeztem a táblára a kéttucatnyi könyvet, suttogás morajlott végig a termen. Egy második oszlopba is belekezdtem.

– Ha még nem olvasták ezeket a könyveket, távozzanak! Meg fognak bukni, és higgyék el, ettől semmi nem menti meg önöket. Nem érdekel, ha az édesanyjuk beteg, ha kigyulladt a házuk, még az sem, ha idegenek ragadják el magukat a bolygóról. Ha teljesíteni akarják ezt a tantárgyat, illetve ha ügyvédek akarnak lenni, nem elég megdolgozni érte. A vérüket kell ontani érte! – tettem le a krétát.

Vártam egy pillanatot, és mosolyogva hallgattam, ahogy néhány hallgató feláll a helyéről, és távozik. Minden alkalommal ugyanez történt.

Hála istennek, hogy csak egy osztályom van.

– Az én nevem Black professzor. Most, hogy kiszórtuk a gyengéket... – Amikor a csoport felé fordultam, elakadt a szavam.

Mert ott volt. Az első sorban ült. Szűk, sötét farmert viselt, és a blézere alatt az én egyik ingemet. Barna szeme elkerekedett, az ajka pedig elnyílt, ahogy visszábámult rám.

Több kép is felvillant az emlékeimben. Ahogy meztelenül fekszik az ágyamban. Ahogy megmozdulok benne. Ahogy végigcsókolom sötét bőrét, ahogy a szórakozóhelyen hozzásimulok forró és izzadt testéhez, ahogy az autóban szeretkezünk. Mindez egyszerre pergett le előttem.

Basszus! Ez nem történhet meg.

Ahogy a tekintetem eltéptem róla, rájöttem, hogy közel ötven szempár szegeződik rám. Megköszörültem a torkomat, és újrakezdtem.

– Azok, akik maradtak, feltételezem, hallották a pletykákat. Biztosíthatom önöket, hogy mind igaz. Mire befejezik ezt az órát, biztos vagyok benne, hogy lesz mit hozzáadniuk, most azonban jöjjenek ide, írják le a nevüket, és fogjanak egy tantervet!

Ő azonban nem mozdult. A helyén maradt, a tekintete rám tapadt, és éppolyan meggyötörtnek tűnt, mint ahogy én éreztem magam. A diákok egyenként odajöttek az asztalhoz, ő viszont nem tette.

Végül felállt, felkapta a holmiját. Majd megállt. Úgy tűnt, mintha a megfutamodást latolgatná.

Fuss, Thea! Az isten szerelmére, fuss!

De nem tette. Lehajtott fejjel jött oda hozzám, és *Thea Cunning* néven aláírta a papírt, mielőtt elvett egy tantervet az asztalomról. Hátrébb léptem a közeléből. Nem érhettem hozzá... azután nem, amit együtt műveltünk.

Megdugtam az egyik diákomat. Többször is.

A fenébe!

Thea

– Ki tud odafigyelni, amikor így néz ki? – suttogta egy lány a mellette ülő barátnőjének.

– Azt hallottam, hogy egy rohadt diktátor, de ő az állam *egyik* legjobb ügyvédje. Ha jóban vagy vele, akár helyet is kaphatsz a cégénél. Elég egy ajánlás tőle, és be vagy biztosítva – súgta vissza a szőke.

Abban a pillanatban, amikor megláttam őt, tudtam, hogy pokoli szemeszter elé nézek. Hiszen lefeküdtem az egyik professzorommal. A pokolba is, mézet nyaltam a mellkasáról! Ennek nem lett volna

szabad megtörténnie! Egy hét csodálatos szex, és soha többé nem látjuk egymást. Ebben egyeztünk meg.

Ma reggel hiányzott ugyan, de tudomásul vettem, hogy vége. A tanulásra kellett koncentrálnom, és arra, hogy összeszedjem magam. Megígértem magamnak! Nem hagyhatom, hogy bármi is az utamba álljon, mégis itt voltam, és Levit bámultam... és ha belegondolok, hogy két nappal ezelőtt mi... *Atyaisten!*

Le kell adnom az órát. Le akartam adni az órát.

– Ms. Cunning – szólított meg ekkor Levi, mire kissé megugrottam.

– Igen, én lennék – motyogva felemeltem a kezem, hiába tudtam, hogy ismer engem. Ő azonban fel sem nézett, csak olvasta tovább a nevetet.

Istennek jól elcseszett humora van.

MÁSODIK FEJEZET

Múlt
1. nap

Thea

Szükségem volt egy italra. Nem, nemcsak egy italra, hanem vodkára. Egyenesen az üvegből. Csak a szerencsén múltott, hogy a párás, eső áztatta szélvédőn keresztül kiszúrta a Huszonnégy nevű szórakozóhely fényeit.

A lehető legközelebb parkoltam le a bejárathoz, fogtam a táskámat, aztán kipattantam a kocsimból. Pedig tudtam, hogy ez az egész rossz ötlet. Feldúlt voltam, és nem volt senki velem, aki részegen hazavihetne... ami nagy eséllyel be fog következni. Nem érdekelt! Szükségem volt egy italra.

Úgy beszélek, mint egy alkoholista. Atyám!

A kidobó először a személyimet nézte meg, majd engem. Meredten bámultam rá. Ő biccentett, intett, hogy mehetek. Nem vettem tudomást az egymáshoz tapadó párokról, ahogy átvágtam a táncparketten a bár felé.

– Vodka, gyorsan! – mondtam a pultosnak, aki rakoncátlan, barna hajkoronáján cilindert viselt.

– Nehéz nap? – húzta össze ceruzával körberajzolt szemét, miközben kitöltötte az isteni nedűt egy pohárba.

Egy húzással legurítottam az egészet, köhögtem, mély levegőt vettem.

– Így is mondhatjuk – sóhajtottam, és intettem, hogy töltsön még.

– Kérlek, mondd, hogy nem leszokóban lévő alkoholista vagy!

– mondta félig viccelődve, miközben töltött valamennyit a poharamba.

Elmosolyodtam.

– Lehetséges.

A csapos barna szemében aggodalom villant, én pedig felnéztem a plafonra.

– Anyám két hónapja halt meg. Ma van a születésnapja, és nagyon nem akarok otthon lenni, összezárva a holmijaival. Szóval adogasd csak őket!

– Sajnálom.

Nem voltam benne biztos, hogy a választól jobban érzi magát, vagy pont hogy rosszabbul, de ezúttal teletöltötte a poharat, én pedig megpróbáltam civilizáltabban viselkedni.

– Mi a neved? Mert úgy hiszem, hogy az éjszaka végére igazán közel fogunk egymáshoz kerülni – kortyoltam a vodkába.

– Tristan – közölte, majd hozzátette még: – Sajnálom az édesanyádat, szívi.

– Ne sajnáld, szörnyű ember volt – motyogtam. Őszinte voltam.

– Én Thea vagyok.

– Örülök a találkozásnak, Thea. A ház vendége vagy.

– Semmi szükségem szánalomra.
– Nem gond. Dugom a főnököt – kacsintott rám Tristan. Erre ki-
buggyant belőlem a nevetés.
– Ha ingyen osztogatod az italokat, meg fogod szívni.
– Te vagy az első vendég, aki akadékoskodik az ingyental miatt.
– Biztos vagyok benne, de...
– Semmi de! – szólt le egy poharat dörgölvé. – A ház állja az ita-
lokat.
– Legyen. De mi lenne, ha a ház állná az első három italt, én meg
fizetem a többit?

– Mennyit tervezel inni?

Vállat vontam.

– Amennyi kell, hogy eltompuljak.

– Mindig ilyen őszinte vagy?

– Csak azokkal, akik a piámért felelnek.

Tristan a fejét csóválva nevetett.

– Rendben, az első hármat mi álljuk. Most költöztél Bostonba?

– Igen is, meg nem is – feleltem kitérően, de ő rábólintott, és
megelégedett a válaszzal.

Éppen pár szelet lime-ot akartam kérni, amikor a lámpák elhal-
ványultak. A kék fénybe vont színpad közepén egy *rendkívül* vonzó
férfi jelent meg, gitárral a kezében. A haja sötét volt, majdnem olyan
fekete, mint a csillagtalan éj. A szeme mély smaragd, de olyan átha-
tó, hogy még a gyengén megvilágított bárban is tisztán láttam. Vala-
hányszor megcsillant rajta a fény, úgy éreztem, egyre jobban magába
szippant az a tekintet.

A férfi egy bárszéken ülve, olyan lágyan játszott, mintha meg-
nyugtatni akart volna minket.

– Ezt a dalt nem ajánlottam... még senkinek – suttogta a mikrofonba, amivel szerzett néhány füttyöt és tapsot.

A szememet forgatva visszafordultam az italomhoz.

– *Mosolyt festek magamra, pedig összetörtem, csak azért, mert te itt vagy nekem. Te itt vagy velem* – énekelt.

– Mi a fene? – suttogtam magamban.

– *Becsapod a világot, játszod az életet, mint egy bábjátékot, senki sem ismer úgy, mint én. Miért én? Miért nem én?*

Nem tudom, hogy a szöveg volt-e az oka, vagy csak az, ahogyan énekelt. Bárhogy is, azon kaptam magam, hogy képtelen vagyok elfordulni tőle. Még inni is elfelejtettem. Mintha azért jöttem volna ide, hogy őt halljam.

Csak ültem, és néztem, ahogy a keze a gitár húrjait simogatja. Elvarázsolt, megbabonázott és lenyűgözött. Összeszorult a torkom.

– Mennem kéne – motyogtam magam elé, amikor a dal véget ért. De csak ültem ott, és az italomba bámultam. Képtelen voltam megmozdulni.

Végül felemeltem a poharam, lenyeltem a vodkát, és Tristan, az én jó öreg, megbízható csaposom újra teletöltötte. Nem akartam elbógni magam. Ami azt illeti, soha többé nem akartam könnyeket hullatni. Csupán fáradt voltam. Az elmúlt három és fél hónapot anyával töltöttem. Veszekedtünk, sírtunk, majd meghalt – ebben a sorrendben.

– Meghívhatlak egy italra? – kérdezte ekkor mögöttem egy hang.

Megpördültem. A színpadon látott, átkozottul jóképű férfi állt mellettem. Több mint száznyolcvan centi lehetett. Izmosnak tűnt, de nem olyan szélesnek, mint egy testépítő. A bőre világos és hibátlanul sima volt, a szája telt, a vonásai markánsak és élesek, mégis a

szeme ragadta meg igazán a figyelmem. Öntudatlanul közelebb hajoltam hozzá, és elmosolyodtam. Ő teljesen fesztelen volt.

– Tristan, hagyjam, hogy meghívjon egy italra? – fordultam a bárpult mögötti sráchoz. Tristan felhorkant, végigmérte a férfit, aki a beleegyezésemre várt.

– Ne, szerintem ne.

– Kösz, ember! – A férfi a homlokát ráncolva nézte Tristant, belőlem meg kibukott a nevetés.

Tristan ekkor valami rózsaszínűre cserélte az italomat, amit még nem fejeztem be.

– Még mindig vodka? – kérdeztem.

– Még mindig vodka.

Mosolyogva Casanova felé fordultam, és vállat vontam.

– Úgy tűnik, nekem van italom, de mivel a te kezed üres, szívesen meghívlak egyre – incselkedtem. Megfordultam, és drámai módon megkopogtattam a pultot. – Tristan! Adj valami *férfiasat* a barátunknak.

Ezen mindketten felnevettek.

– Azt kérem, amit ő – foglalt helyet mellettem.

– Ugye látod, hogy ez az ital rózsaszín?

– Nem gond, biztos vagyok a szexuális irányultságomat illetően – kacsintott.

Általában ez volt az a pont, amikor faképnél hagytam a pasikat, de valamilyen oknál fogva most csak megráztam a fejem. Még nem akartam elmenni.

– Egyébként jó voltál.

– Mi? – Casanova mosolyogva közelebb hajolt.

A színpadra mutattam, és elvigyorodtam.

– A dalod. Mert mit hittél, mire céloztam?

– Semmire – nevetett. – És köszönöm. Nem gondoltam, hogy bárki is figyel rá.

– Miért ne figyelnének?

Felhúzta a szemöldökét, és a táncparkett felé pillantott. A tekintetét követve észrevettem, hogy mindenki egymáshoz tapad, és látszólag senkit sem érdekel, milyen zene szól. Vasárnap volt, így feltételeztem, hogy mindenki emelkedett hangulatban akarja lezárni a hetét.

– Ezen a ponton akár meztelenek is lehetnének. – Oldalra döntött fejjel figyeltem, ahogy egy férfi keze felfelé halad a párja ruháján.

– Épp azon dolgoznak – nevetett Casanova. – Mellesleg Levi vagyok.

– Örülök a találkozásnak, Levi. – Tettetett érdektelenséggel válaszoltam. Vonzó volt, de én az a típus vagyok, aki inkább néz, mint érint.

Na persze!

– Most következik az a rész, amikor elárulod a neved.

– Komolyan? Gyakran csinálod ezt?

– Micsodát? – kérdezte Levi megzavarodva.

– Elcsábítod a nőket a füledt zenéddel, majd itallal kínálad őket, miközben a szexi zöld szemekkel mélyen a lelkükbe bámulsz, hogy megkaphasd a nevüket.

– Füledt zene? Szexi zöld szem? Biztos vagy benne, hogy nem te vagy jártas ebben? – Levi olyan szélesen vigyorgott, hogy az fertőző volt.

A fenébe vele!

– Jó vagy.

– Te biztosan jobb vagy.

Ó, a pokolba velem!

– Táncolj velem! – nyújtotta felém a kezét.

– Fekete lány létemre semmi ritmusérzésem – tájékoztattam. – Szörnyű táncos vagyok, komolyan. Rálépek a lábadra...

Úgy tűnt, nem érdekli, mert a szavaim ellenére Levi megfogta a kezem, és én megborzongtam az érintésétől... *Átkozottul beleborzongtam*, amikor a táncparkett közepére vezetett, és közelebb húzott magához.

– Meg fogod bánni – közöltem vele.

– Az lehetetlen – fordított meg, hogy a hátam a mellkasához simuljon.

Elakadt a lélegzetem. Félttem, ha megpróbálok levegőt venni, felnyögök. Éreztem őt, minden egyes részét.

– Lazulj el, add át magad a zenének! – suttogta a fülembe, és ismét olyan érzés volt, mintha elvesztettem volna az irányítást a tetem felett.

Biztosan csinált már ilyet korábban is, gondoltam magamban. De nem szóltam semmit. Csupán felemeltem a karomat, és a fejem fölött hátranyúlva a nyakába fűztem, miközben a zene üvöltött körülöttünk. Levi keze lágyan simogatta a combomat.

– Még mindig nem tudom a nevedet.

– Mert még mindig nem árultam el – fordultam felé. A tenyere a derekamra siklott, és egymásra néztünk.

Nem bírtam tovább. Talán az alkohol tehetett róla, talán Levi örült vonzereje, vagy talán csak érezni akartam valamit. De megszüntettem a köztünk lévő csekély távolságot is. Levinak csak ennyi biztatásra volt szüksége, egyből átvette az irányítást.

Az ölése körém siklott, a kezével megtámasztotta a tarkóm, és közelebb húzva megsókolt. Elképesztő íze volt. Megragadtam a

haját, és magamhoz rántottam. Többet akartam... többre *vágytam!*
Mire felocsúdtam, teljesen hozzápréseltem magam.

Elengedtem a haját, és helyette az inge alá kíváncsiskodtam az ujjaimmal. Sima, kőkemény hasa volt, amin élvezettel simítottam végig, miközben Levi meleg, láztól égő keze a mellembe markolt. A mozdulat a jövő ígérését hordozta magában.

Végül elszakadtunk egymástól, hogy levegőt tudjunk venni. Anyyira akartam őt, hogy legszívesebben ott a táncparketten magamé-
vá tettem volna.

– A nevem Thea – suttogtam.

– Nálad vagy nálam, Thea?

– Azt hiszed, lesz olyan szerencséd? – vágtam vissza, mire ismét megcsókolt. Abban a pillanatban, ahogy megtette, a szájába nyögtem, és újra a hajába túrtam. Ő azonban túl hamar elhúzódott.

– Már most is szerencsés vagyok – mosolygott.

– Menjünk hozzád – suttogtam, és ő megfogta a kezem.

A táskámról is majdnem megfeledkeztem, ahogy Levi kivezetett a szórakozóhelyről. Mire beültünk a kocsiába, mindketten remeg-
tünk. Miközben áthajtottunk a város utcáin, megcsodáltam a profi-
filját az elhaladó utcalámpák szaggatott fényében. Az ujjai finom
mintákat rajzoltak a combom érzékeny bőrére. Apró mozdulatok
voltak, valószínűleg át sem gondolta, nekem mégis elakadt a léleg-
zetem, és az elmém leblokkolt. A kezem az ölébe tévedt, és megszo-
rítottam a nadrágon keresztül. Egyetlen hang sem hagyta el a száját,
csak vezetett rendületlenül, de éreztem, hogy az izgalma egyre job-
ban megnő, megkeményedik.

Egy gyönyörű sorház elé parkolt le a város jobbik negyedében.
Valahogyan sikerült visszanyernem egy kevés önuralmat, amikor Le-
vi kinyitotta nekem az ajtót. Bárki látott is minket, nem sejtette,

hogy bármiféle illetlen dolog történik, mégis, abban a pillanatban, amikor megérintettem Levi kezét, forróság szaladt szét bennem.

Levi a kulcsaival babrált, próbálta kinyitni az ajtót. Akár ideges volt, akár annyira izgatott, hogy nem tud gondolkodni, büszke voltam mindkét eshetőségre.

Aztán beléptünk. Levi abban a pillanatban megpördült, és az ajtóhoz szorított.

– Hála istennek – suttogta a bőrömrre.

Hüvelykujjával végigsimította forró és duzzadt ajkamat, a másik keze lefelé haladt a derekamhoz. Az érintése csupán egy pillanatig tartott, aztán fölhúzta a blúzomat. Felkapott, és a kanapéjához vitt. Lezuhantunk rá. Ahogy fölém hajolt, a férfiasága hozzám nyomódott a nadrágján keresztül, de ez nem volt elég. Az övét megrántva, türelmetlenül beleharaptam a szájába, mire Levi felnevetett. Értette, miért sűrgetem. Elhúzódott tőlem, megszabadult a ruháitól, majd nekem is segített lerángatni a sajátjaimat.

Ahogy kemény teste az enyémmel feszült... mindenhol meg akartam érinteni őt, ám amikor megmozdultam, Levi a fejem fölé húzta mindkét kezemet, és leszorította. És megcsókolta, megnyalta a mellbimbómat. Lassan gyötört, élvezte, hogy remegek alatta. Totál elvette az eszem.

– A pokolba veled! – sóhajtottam.

Csakhogy amikor az egyik keze a hasamról a lábam közé siklott, nem tudtam mást tenni, mint elolvadni az érintése alatt. Ez nem előjáték volt, hanem kínzás.

– Bassza meg! Olyan szexi vagy... – sziszegte Levi, mintha bármit is csináltam volna.

A szorítása fellazult, ahogy végigcsókoltam az állát. Kiszabadítottam végre magam, a kezem visszavándorolt rá, és ezúttal nem állított

meg, amikor megragadtam őt. Erősebben rámarkoltam a farkára, majd gyötrő lassúsággal kezdtem el mozgatni a kezem, kínoztam őt, épp ahogy ő is tette velem. Levi lélegzete akadozott, a szeme elsötétedett, ahogy azt figyelte, hogy dolgozom rajta. Tetszett, hogy belső csatát vív önmagával, hogy próbál uralkodni önmagán. Én azonban nem akartam, hogy visszafogja magát, arra vágytam, hogy a gyötrelmes előjátékunk véget érjen.

– Óvszer? – kérdeztem.

– Hátsó zseb. – Fejével a földön lévő nadrágja felé bökött.

A szabad kezemmel érte nyúltam, a fogammal szakítottam fel a csomagolást. Nem vesztegettem az időt, egyszerűen felhúztam rá.

Egymást néztük, ahogy elhelyezkedtem fölöttem. Éreztem őt, és ő is érzett engem. Aztán Levi frusztráltan mordult egyet, megragadta a derekamat, és a hátamra fordítva belém hatolt.

– Igen – nyögtem, miközben ismét mindkét karomat a fejem fölé kényszerítette, a bal kezével pedig megragadta a combomat.

Levi újra felmordult, döfött egyet.

– Igen! – kiáltottam föl, ahogy egyre erőteljesebben mozgott bennem, akkora erővel, hogy a kanapé is mozgott alattunk. Kicsit sem érdekelt. A mellem szabadon ugrándozott, és Levi elvigyorodva megsókolta mindkettőt, mielőtt visszatért az ajkamhoz.

Kinyitottam neki a szám, a nyelvünk egymáson táncolt.

– Olyan feszes vagy – sziszegett Levi.

– Erősebben! – követelöztem, nem törődve vele, ki hallhatja meg. Annyira jó volt magamban érezni!

Levi elengedte a kezemet, és én azonnal megragadtam a vállát. A lábam a dereka köré kulcsoltam. Levi csókot lehelt az arcomra is, majd az ajkunk ismét összetalálkozott.

– Gyere! – suttogta, és én csak bólogattam, képtelen voltam megszólalni.

Az ajkam résnyire nyílt, a mellem a mellkasához nyomódott, a hátam ívbe feszítettem, és hozzáprésem magam, míg végül nem tudtam tovább türtőztetni magam.

– Levi! – sikoltottam fel.

– Egek, de gyönyörű vagy.

Próbáltam egyenletesen lélegezni, de az istennek sem sikerült. Nyögdécseltem, miközben Levi szorosan tartott, és csókokkal hintette meg a nyakamat. A hátára lökve ültem rá ismét.

Vigyorogva lovagoltam meg, miközben összecsíptem a mellbimbómat, és hagytam, hogy nézze, ahogy erőteljesen mozgok rajta. Levi keze az enyémhez ért. A tenyerébe fogta a mellemet, én pedig megszorítottam, miközben felfelé dőfött bennem.

– Thea... – A szájába harapva tartotta vissza a nyögést.

A kezemmel a mellkasán gyönyörködtem a látványban; vad, szexi, és rám éhezik. Imádtam.

– Gyere! – ismételt meg, amit korábban ő mondott nekem.

Levi felmordulva élvezett el. Csak feküdt alattam, velem együtt zihált. Nem akartam leszállni róla. Levi húzott le magához, hogy megcsókoljon.

– Szerinted legközelebb eljutunk a hálósobáig? – incselkedett.

– Lesz legközelebb?

– Nagyon remélem.

– Csak mondd, hogy mikor – mosolyogtam.

– Húsz perc múlva?

Felvontam a szemöldököm.

– Mit fogok csinálni húsz percig?

– Összeszedjük magunkat. – Ismét megcsókolt, és én viszonzítottam. – Ne menj sehova!

– Meg sem fordult a fejemben – csodáltam meg a testét, amikor felállt.

Magamban mosolyogva terültem el a kanapén.

Ez örületes volt. Éppúgy, mint a pasi. Mintha tudta volna, hol és mikor kell megérintenie. Még megharapni sem félt. Sosem bántam, ha egy kis fájdalom is járt a gyönyörhöz.

– Mit szeretnél enni? – kiáltott ki Levi a konyhából.

Felkeltem a kanapéról, és kinyújtózkodtam. Nem érdekelt, hogy meztelen vagyok. Levi már úgyis megnyalta, megharapta és megcsókálta az egésztestet.

– Van itthon kétszersült, csinálhatok szendvicset...

Mögé léptem, a kezemet a hátára simítottam, mire megremegett. A válla fölött pillantott rám, nyelt egyet, képtelen volt elszakítani a pillantását a meztelen testemről.

– Van epred?

– Hmm?

Ahogy elnéztem róla, kiszúrtam a dobozt a hűtőszekrény ajtajában, ezért átnyúltam a karja alatt. A hideg levegőtől megkeményedett a mellbimbóm, amit Levi is biztosan észrevett. A tejszínhabos flakont is elvettem, és nyomtam a számba egy keveset. Majd lenyaltam az ajkamról.

– Nem bánod? – mutattam fel a flakont.

A fejét rázta.

– Kicsit sem.

– Imádom a tejszínhabot, te nem? – suttogtam, és nyomtam egy keveset az ujjamra is.

Odakínáltam Levinak, és ő mohón rábukott. Érzékien nyalta le a habot az ujjamról, majd végigfuttatta a nyelvét a teljes hosszán, csak aztán engedett ki a szájából.

– Minden pillanattal egyre jobban szeretem – suttogta. A kezébe nyomtam a flakont.

– A te tejszínhabod, nyald le, ahonnan csak akarod.

– Megőrjítesz – motyogta, inkább csak magának, mint nekem, de elvette a tejszínt, és nyomott a vállamra a habból. Oldalra döntöttem a fejem, hogy könnyebben odaférjen.

Ezután a mellemre nyomott egy keveset, ám mielőtt odahajolhatott volna, kivettem egy epret a dobozból, és végighúztam a habon. Beleharaptam.

– Ez az eper mennyei – incselkedtem.

Levi némán bámult rám, biztos voltam benne, hogy a következő lépésemre vár. Örömmel tettem a kedvére. Kivettem egy újabb eperszemet, és megismételtem a mozdulatot, csak ezt most neki kínáltam oda.

Mosolyogva vette ki az ujjaim közül.

– Most már *biztosan* álmodom.

– Akkor élvezd ki; én is azt teszem.

Levi újra végignyalta a bőrömet. Lefelé haladt. Felnyögtem, annyira jó volt magamon érezni a száját.

– Ó, szándékomban is áll kiélvezni! – nyúlt be a lábam közé. Meglepetten kaptam levegő után, de ez nem állította meg abban, hogy két ujját belém csúsztassa. – Azt hiszem, letelt a húsz percünk.

– Hogy rohan az idő errefelé – nevettem. – Mit akarsz csinálni?

– Addig akarlak dugni, amíg nem tudsz végül lábra állni – nyomott neki a pultnak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mosolyogtam.

– Hajrá!

– Á – morogtam. A fejemet fogva ültem fel. Az istenverte vodka mindig ezt művelte velem.

Ahogy körülnéztem, az első dolog, amit konstatáltam, hogy nem a saját szobámban feküdtem. A másik a zuhany hangja volt.

Fenébe, gondoltam magamban, ahogy az előző éjszaka emlékei elárasztottak.

Lábujjhegyen próbáltam megtalálni a ruháimat a hálószoba padlóján. A melltartómat és a szoknyámat a nappaliban találtam meg. Sietősen felöltöztem.

– Menekülni próbálsz?

Hátrarántottam a fejem, és megláttam... Levit? *Így hívták, igen...* Megláttam *Levit*, csuromvizesen, egy szál törülközőben, ami lazán lógott a derekáról, kiemelve csípőjének V alakú vonalát.

– Komolyan, muszáj már korán reggel így kinézned? – sóhajtottam fel. Próbáltam elvonni magamról a figyelmet, miközben készülődtem.

– Hogyan is?

Tettem egy bizonytalan mozdulatot a kezemmel, aztán frusztráltan feladtam.

– Mindegy. Köszönöm a tegnapi estét, igazán... öhm... Jobb, ha most megyek...

– Nem akarsz reggelizni?

Ebben a pillanatban figyeltem fel a szalonna és a tojás mennyei illatára. Annyira csábító volt, hogy a gyomrom megkordult. Igazság szerint jó lett volna egy kiadós reggeli, de nem maradhattam.